

Bayer Zsolt: Tézisek, antitézisek és szintézisek

2016 július 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Korunk összefoglalása három tételben.

TÉZIS 1.

CIKK A MEDICALONLINE-RÓL

„A gender-identitást igenl? egészségügyi ellátás tudománya

A The Lancet legújabb száma úttör? összeállítással jelent meg, amiben három tanulmány elemzi a transzgender jogok és a gender-identitást elfogadó egészségügyi ellátás összefüggéseit. A téma minimum 25 millió embertársunkat és hozzátartozóikat érinti közel?l.

2015 példa nélküli év volt néhány iparilag fejlett országban a transzgender jogok elismerése szempontjából, [írják](#) sajtóközleményükben a *The Lancet* összeállításának szerz?i, majd hozzátesszik: ennek az elismerésnek azonban meg kell jelennie világszerte a transzgender emberek egészségi állapotának javítását célzó er?feszítések támogatásában és javításában is.

A *The Lancet* összeállítása a transzgender emberekkel foglalkozó egészségügyi szakemberek egyesületének (World Professional Association for Transgender Health; WPATH) 24. tudományos szimpóziuma alkalmából született, az írásokban a transzgender közösség tagjai is közrem?ködtek. A cikksorozat bemutatja, hogy milyen a transzgender emberek egészségi állapota a világ különböző? országaiban.

Bár a tanulmányok rámutatnak, hogy számos ország közegészségügye elmulasztja a gender-sokféleség felismerését, ezért a transzgender emberek egészségi állapotával kapcsolatos tudásunkban alapvet? hiányosságok vannak, a szerz?k azt hangsúlyozzák, hogy eleget tudunk err?l a marginalizált csoportról ahhoz, hogy azonnal cselekedjünk.

Az általános populációban a születéskor férfi nem?nek bejegyzettek között 0,5 és 1,3% közöttire tehet? a transzgender emberek aránya, míg a születéskor n?nem?nek bejegyzettek között 0,4–1,2%. Ha az alacsonyabb értékekb?l extrapolálunk, és 5,1 milliárdos feln?tt népességet (15 éves vagy id?sebb) veszünk alapul, akkor is 25 millió transzgender ember él világszerte, akik jogait rendszeresen megsértik, el?ítéletekkel és diszkriminációval, továbbá bántalmazással szembesülnek, az így kialakuló **marginalizáció pedig további **katasztrofális hatással van fizikai és mentális egészségi állapotukra**. E társadalmi és jogi környezet következtében a transzgender emberek körében igen magas, 60% körülire tehet? a depresszió el?fordulása. Mivel családjuk és munkahelyük gyakran elutasító velük szemben, nagyobb az esélye, hogy kockázatos viselkedési módokat követnek (pl. szexmunka vagy droghasználat), és az általános populációval összehasonlítva 50-szer nagyobb körükben a HIV-fert?zés esélye. Igen elterjedt a transzgender emberek elleni er?szak is: 2008 és 2016 között világszerte 2115 dokumentált gyilkosság történt, míg sok más hasonló eset jelentését minden bizonnyal elmulasztották.**

Sam Winter, az egyik tanulmány vezet? szerz?je (Curtin University, Ausztrália) nyilatkozatában [elmondta](#), hogy a transzgender emberek sokszor szembesülnek olyan egészségügyi kihívásokkal, amelyet azok az el?ítéletek gerjesztenek, amit a jogalkotásban és az egészségpolitikában érhetünk tetten. Mint a professzor kifejti: **ennél a közösségnél jelenik meg a legnyilvánvalóbb módon a jogok és az egészségi állapot kapcsolata**. (A cikksorozatban részvev? többi szerz? intézményi háttere: University of Sheffield, UK; Johns Hopkins University, USA; United Nations Development Programme).

Európában is van még nyolc olyan állam, ami nem ismeri el a transzgender emberek jogait, továbbá világszerte 17 országban sterilizációval fenyegetik ?ket. **A leghaladóbb törvényeket Argentínában, Dániában, Máltán, Írországból és Norvégiában találjuk**; ezekben az országokban **a gender elismerése a személy deklarációján alapszik, és az adminisztrációs folyamat egyszer?**. Az argentin és a máltai jog explicite kijelenti, hogy a transzgender embereknek joguk van a megfelelő? egészségügyi ellátáshoz. Számos ország – köztük Új-Zéland, Ausztrália, Nepál, Pakisztán és India - afelé halad, hogy a jogi rendszer elismerje, **a férfi és a n?i genderen túl egyéb nemi identitások is vannak**.

A cikksorozat szerz?i számos teend?re hívják fel a figyelmet, így pl. szükségesnek tartják, hogy

a WHO diagnosztikai kézikönyvének 2018-ban esedékes felülvizsgálatakor **távolítsák el a „mentális és viselkedéses zavarok” fejezetből a transzgender diagnózist, és az kerüljön át a „szexuális egészséggel kapcsolatos állapotok” közé.**

A WHO fontolja meg a „gyermekkori gender inkongruencia” diagnózis elvetését, mivel annak alkalmazása serdülőkor előtti gyermekek esetében nagyon ellentmondásos, ehelyett inkább nyújtson segítséget a gyermekeknek abban, hogy megértsék saját gender identitásukat.

A transzgender emberek egészségi ellátásának finanszírozása, beleértve a feminizáló és maszkulinizáló hormonok költségeit, történjen ugyanolyan alapon, mint az összes többi egészségügyi ellátás.

Képezzék az orvosokat – különösen a körzeti orvosokat, pszichiátereket és reprodukciós specialistákat - arra, hogy megértsék a transzgender emberek egészségügyi szükségleteit.

Az iskoláknak is toleránsabbá kell válniuk, a tanárokat is képezni kell arra, hogy megértsék a gender-kérdéseket.

Az antidiszkriminációs törvényekben szerepeljenek a transzgender emberek jogai is.

Dr. Kazai Anita
[a szerző cikkei](#)

(forrás: MedicalOnline)”

TÉZIS 2.

Jámbor András cikke a Kettős Mércéről

(Egy megjegyzés előljáróban: De, igen, Magyarország keresztény ország, miképpen Európa is keresztény földrész, mert a keresztény kultúra, életvitel és életérzés alapján nyugszik (még). Magyarországon és Európában a zsidó, az ateista is keresztény. Még Jámbor András is keresztény, mert nem tud más lenni. Éppen ezt akarják megszüntetni. Jámbor András is, igazi, vad dühvel. És ettől beteg is, szerencsétlen. Egy beteg, identitás zavaros idióta. Szánalommal forduljunk felé.)

„ÜZENJÜK KÖVÉR LÁSZLÓNAK, MAGYARORSZÁG NEM KERESZTÉNY ORSZÁG!

És muszlim sem. Magyarország egy világi ország, ahol élnek muszlimok, zsidók, buddhisták, keresztények, ateisták, agnosztikusok, vallástalanok. És ez így van jól, mert ez egy közösség, és egy közösségnek szüksége van minden tisztességes emberre, hogy erősebb legyen. A tisztességet pedig nem az határozza meg, kinek mi a vallása.

Egy valamire nincs szüksége ennek az országnak. Uszítókra.

Márpedig aki egy teljesen értelmetlen, csak és kizárólag gyölköltésre alkalmas kérdést tesz fel, amely nem az emberre kíváncsi, annak értékeire, méltóságára, törekvéseire, hanem a sötét középkor vallásháborúit idézi fel, az nem tisztességes, az uszító. Ilyen Kövér László is, aki tegnap ezt az eldöntendő [kérdést tette fel](#):

“Ez a kérdés, választatok, rabok legyünk vagy szabadok, muszlimok vagy keresztények, mit akartok?”

Kövér ehhez a Petőfi teljes életművét meghazudtoló átirathoz hozzátette még azt is, hogy Magyarország "Isten által adott szállásterületünk". Azért örülhetünk, hogy ezt hozzátette, mert láthatjuk, mennyire nincs köze ennek az embernek a kereszténységhez, és hogy használja fel a magyarságot, a kereszténységet saját politikai céljaira.

Hiszen egyetlen egy keresztény vallás se tartalmaz olyan iratokat, amely szerint Magyarország Isten által lenne a magyaroknak adva, a szállásterület kifejezés pedig igazából egy pogány hitvilághoz kapcsolódik.

Kövérral szemben minket, keresztényeket, ateistákat, zsidókat, vallástalanokat, és mindenkit, aki ebben az országban él, egy dolognak kell egyesítenie: hogy békében akarunk élni egymás mellett. És az olyan uszítókat, akik bármelyik polgártársunkat hazaárulónak, vagy vallása alapján nem ide valónak bélyegzik, egyszeren ki kell vetni a közösségből.

Magyarország pont ezért nem keresztény ország, és remélhetőleg nem is lesz. Mert Magyarország akkor erős, és mi akkor tudjuk legjobban érezni benne magunkat, ha senki sem lesz. Ha nem próbálja egyetlen politikai erő, közösség, vallás sem kisajátítani saját magának az országot.

Szerencsére a keresztények ezt nem is próbálják meg, csak a magát politikai okokból kereszténynek maszkírozó Kövér László. És szerencsére az idő egyszer majd rajta is túllép, ahogy az országot romboló nézetein is."

ANTITÉZIS ÉS SZINTÉZIS

KÖVÉR LÁSZLÓ BESZÉDE BRASSÓBAN, A CSÁNGÓMAGYAROK VILÁGTALÁLKOZÓJÁN

Barcasági csángómagyarok világtalálkozója

Brassó

„Főtisztelendő Püspök Úr! Tisztelt Polgármester Úr! Kedves Honfitársaim! Hölgyeim és Uraim!

Köszönöm, hogy a brassói magyar közösség vendégei lehetünk.

Engedjék meg, hogy a barcasági és királyföldi csángómagyarok világtalálkozója záródoklatának előnapján, a mai konferencián az európai nemzetek, a magyar és – azon belül – a csángómagyar nemzeti közösségek legnagyobb értékéről, az azonosságtudatról beszéljek, ezen értéket fenyegető veszélyekről, illetve ezek kivédésének esélyeiről és lehetőségeiről szóljak.

A brassói hegyek alatt a havasi emberek megfigyelésének felidézésével kezdeném, miszerint a hegyekben viharba sodródott ember akkor kerül végveszélybe, ha már hátrafelé nézve sem tájékozódhat, mert a lába nyomát befújta a hó. Ha sem előtte, sem mögötte nincs már út, és elvész minden általa ismert nyom, az ember elveszíti tájékozódó képességét, és kiszolgáltatottá, védtelenné válik.

A tájékozódási pontjait elveszítő emberhez hasonlóan módon kerülhet veszélybe egy közösség is, amely elveszíti azonosságtudatát. A természet vagy a történelem egy közösség tagjait megtizedelheti, de kedvező időben a közösség ismét pótolni, gyarapítani tudja lélekszámát. Egy közösségnek veszélybe kerülhet a szállásterülete, de kedvező időben az később ismét helyreállítható.

Ha azonban egy közösségnek elvész az identitása, azaz az önmagáról alkotott ismerete, öntudata, akkor az végzetessé válik. Akkor a közösség olyan végveszélybe kerül, amelyben felmorzsolódik, tagjai feladják nyelvüket, kultúrájukat, történelmüket, megszűnnek közösségként létezni, és egyedenként beolvadnak más, erősebbnek és szerencsésebbnek tartott közösségekbe.

Az emberiség történelme a közösségek öntudatának, a közösségi identitások kialakulásának, megőrzésének vagy elvesztésének a történeteként is értelmezhető. Különösképpen így van ez Európában és a Kárpát-medencében, ahol mi, magyarok és hétfalusi csángómagyarok saját bőrünkön tapasztalhattuk és tapasztalhatjuk az ilyen jellegű veszedelmeket is.

A csángómagyarok nevükben hordozzák sorsukat, ugyanis a barcasági és királyföldi csángók önismerete szerint a csángálás azt jelenti, hogy veszedelemről hírt adni. A krónikák szerint csak Hétfalu településeit a történelem során húszszor rombolták le; a csángókat kaszabolta a századonként változó ellenség, sújtotta a pestisjárvány és szipolyozták az idegen impériumok; de a közösség – ugyan nagy veszteségek és áldozatok árán – de mindig fennmaradt, mert mindig tudták egymást figyelmeztetni a veszedelmekről, mert mindig képesek voltak megérteni az egymásnak küldött vészjeleket.

A csángómagyarok megmaradásért folytatott küzdelme – tisztelt hölgyeim és uraim – ma is figyelmeztetés. Figyelmeztetés arra, hogy a csángómagyarok sorsa európai sors! Figyelmeztetés arra, hogy ami ma a csángókkal történik, az történhet holnap vagy holnapután az európai emberek közösségével is.

A XX. században Európában – és különösen a Kárpát-medencében – megtapasztalhattuk, hogy a többször módosuló államhatárai között az éppen többségben lévő nemzetek politikai elitjei miként akarták megfosztani identitásuktól a számbeli kisebbségben lévő, más nemzetiségű közösségeket, miként akarták erőszakkal asszimilálni őket, miként akarták a kisebbségre erőltetni a többség nemzeti identitását. Ennek a folyamatnak – miként az egész XX. századnak – a magyarság a vesztese volt; a Kárpát-medencében élő minden tíz magyar emberből három idegen államok, idegen politikai vezetés fennhatósága alá került kisebbségi sorba.

Másfél évtizednyi erdélyi magyar kisebbségi lét után 1937-ben Makkai Sándor református püspök megírta a Nem lehet című tanulmányát, amelyben kifejtette, hogy „a kisebbségi sors nem politikai lehetetlenség, vagy legalábbis nem csak az, hanem erkölcsi lehetetlenség.” Szerinte a „magyar kisebbségi nemzetdarabok teljesen képtelenek az életre, még akkor is, hogyha az életöztön parancsára ezzel biztatják vagy hitegetik magukat,” mert a kisebbségi életnek semmiféle emberhez méltó elrendezése nem lehetséges, ugyanis „az ember csak saját nemzeti közösségében érezheti és teheti magát emberré, (...) az emberek csak a saját nemzetük szuverenitásának kötelékében találhatják meg az emberhez méltó élet lehetőségét”. A kisebbségi kérdés Makkai szerint Európa „egyik tragikus öngyilkossági kísérlete” és minden megoldási elképzelés „önmagában véve a legnagyobb hazugság (...) melyet a liberalizmus szelleme táplál”. Elkeseredett és elkeserítő megállapítások ezek, amelyek azóta is kísértik a magyar nemzedékek sorát.

Makkai tézisei nyomán szenvedélyes vita bontakozott ki a kortársak és sorstársak között. Reményik Sándor „Lehet, mert kell” címmel fogalmazta meg antitéziséjét, de a szintézis, a lehetséges megoldás irányába leginkább a Makkai írását közi? Láthatár című folyóirat szerkesztőjének, Csuka Zoltánnak a véleménye mutatott, aki úgy vélte, hogy: „a kérdés nem zárulhat le a nem lehet kimondásával, hanem inkább annak felvetésével, hogy másként lehet. (...) A javítás nemcsak a mai kisebbségi nemzetrészek életérdeke, hanem a többségieké is, mert Európa majd minden nemzete bizonyos részében kisebbségi vagy többségi, s így a kérdés megoldása egyetemes európai érdek. Úgy is mondhatnánk, hogy ez a javítás Európa életmentő akciója lehetne.”

Az 1937-es Nem lehet vitát ötven esztendő múlva, 1987-ben szintén nehéz időkben, erdélyi értelmiségiek ismét megnyitották, és arra kerestek választ, hogy mi a megoldás? Molnár Gusztáv összegzésében mindannyiunk akkori reményét fogalmazta meg: a megoldás „egy olyan európai helyzet (...) amelyben nemzeti mivoltunk, a Kárpát-medencei magyarság egészének nemzeti mivolta revízió nélkül (...) szabadon megélhető”, amelynek legfőbb jellemzője az országhatárok fölött átnyúló nemzeti és európai összetartozás szabadsága.”

Csaknem három évtized után megállapíthatjuk, hogy az 1987-ben remélt megoldást ígért európai helyzet nem következett be, sőt. Ami napjainkra Európában bekövetkezett, az még súlyosabb helyzet: a nemzeti kisebbségek identitása mellett veszélybe került a nemzeti többségek identitása is. Míg a múltban, Európában a nemzeti többségek igyekeztek megfosztani azonosságtudatuktól a nemzeti kisebbségeket, addig napjainkra az egész Európa sorsát befolyásolni képes nemzetek feletti hatalmi erőcsoportok célja, hogy Európa népeit megfosszák bármiféle nemzeti karakterüktől, és az európai embereket egy identitás nélküli, azaz tartás nélküli, önvédelemre képtelen, szabadon manipulálható tömeggé alakítsák.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Napjainkra Európában a közösségi identitás manipulálása alapvető uralmi eszközzé, fegyverré vált. A korábbi évszázadokban az emberi uralom gyakorlásában a fizikai erőszak mindig megelőzte a szellemi erőszakot: az uralmat gyakorlók először mindig fizikai erőszakkal törték meg az uralmuk alá hajtandók akaratát, majd ezt követően az alávettettek hitét, értékrendjét és azonosságtudatát szükség szerinti szellemi erőszakkal kísérelték meg átalakítani az uralmi érdekeknek megfelelően, azért, hogy az alávettettek anyagi és szellemi javait, erőforrásait mind teljesebben a maguk hasznára fordíthassák. Napjainkban Európában főszerint mindez fordított sorrendben történik: a szellemi erőszak megelőzi a fizikai erőszakot.

A szellemi erőszak mindig az áldozatok azonosságtudatát veszi célba; az identitás alapját képező értékek átírásával, módosításával vagy megszüntetésével igyekszik az uralmi érdekek alá hajlítani az alávettettek akaratát, és ha mindezt nem lehet elérni a szellemi erőszaktól sem visszariadó mentális befolyásolás útján, csak akkor következik a nyers fizikai erőszak alkalmazása.

Az informatika és a pszichológia, szociálpszichológia találkozása globálissá váló világunkban korábban soha nem tapasztalt hatékonyságú mentális befolyásolási lehetőségeket és eszközöket teremtett a tömegtársadalmak formálásában.

Napjainkban az emberek embertársaik fölötti uralma nem az alávettett közösségek szállásterületeinek elfoglalásával, hanem a közösségek tudatának megszállásával kezdődik. Ezért a XXI. századi európai küzdelmeknek – meggyőződésem szerint – nem azok lesznek a nyertesei, akiknek erősebbek a fegyvereik és több a pénzük, hanem azok, akiknek erősebb az azonosságtudatuk és több a hitük.

Jelenleg az európai emberek azonosságtudatának – németekének és franciákéinak, magyarokének és románokének egyaránt – minden alapvető alkotóeleme ostrom alatt áll: célkeresztben van a nemzeti, a családi, a vallási és a nemzeti identitás, valamint szellemi és politikai támadás alatt állnak mindazon intézmények – a férfi és a női életközösségén alapuló család, a keresztény egyházak és az európai nemzeti államok – amelyek az európai

nemzeti közösségek védelmére és erősítésére hivatottak.

Európa identitása és kultúrája ugyanis – mint az egység a sokféleségben – az európai nemzetek önazonosságából és az európai nemzeti kultúrákból adódik össze, amelyek gyökerei a kereszténységben vannak. Ahogyan Dietrich Bonhoeffer, a nácik által kivégzett protestáns teológus – lelkipásztor fogalmazott: „A Nyugat egysége nem holmi eszme, hanem történelmi tény, amely Krisztuson nyugszik.”

Ez egy olyan történelmi tény, amely Európa erejének a forrása, meghatározta Európa múltját, és szándékaink szerint meg kell határozni annak jövőjét is.

Mindig voltak és vannak azonban olyanok, akik ezt nem így gondolták, és történelmi koronként ugyan változó módon és eszközökkel, de mindig ugyanannak az európai identitásnak valamely alkotóeleme ellen fordultak, a különféle identitások mindig is létez? és természetes törésvonalainak a természetellenes feszegetésével igyekeztek érvényesíteni a saját érdekeiket.

Napjaink újdonsága e területen csupán annyi, hogy az európai identitás valamennyi alkotóeleme egyidej?, teljes és folyamatos szellemi er?szaknak van kitéve. Az elmúlt évszázadban Európában az identitások manipulálása által megkísérelték egymással szembefordítani a nemzeteket, majd a nemzeteket, és újabban már a nemek szembefordítása a cél.

A nemzetek szembefordítása az els? világháborúhoz, majd annak szükségszer? következményeként a második világháborúhoz, illetve járulékos következményeként két önkényuralomhoz, a fasizmushoz és a kommunizmushoz vezetett.

A nemzetek tudatos szembefordítása a kulturális marxizmus vívmánya. 1968-ban bontakozott ki, megalapozta a család kötelékeinek gyengítését, valamint hosszútávon érvényesül? kártételként súlyosbította az európai demográfiai hanyatlást is.

Napjainkra pedig beérett az úgynevezett gender ideológia, azaz megkezd?dött a nemi identitások elleni támadás is.

A közösségi és egyéni azonosságtudat roncsolása által az emberek értéktudata sérül, az értékek azonosításának gyengül? képessége pedig szükségszer?en csökkenti az emberek arra való képességét is, hogy saját érdekeiket felismerjék és érvényesítsék. Az identitás manipulációjának ez az uralmi – ha úgy tetszik, politikai – logikája és célja.

Napjainkban a híradásokból ismert terroristáknak az a célja, hogy akcióikkal tömeges félelmet keltve elvegyék az emberek biztonságérzetét, melyet addig megszokott világuk – benne a közösség által nyújtott védelem, a másik ember egyezményes normákon nyugvó, kiszámítható magatartása – jelentett.

A fegyveres terrorizmus mellett – a célokban felfedezhet? rokonság okán – engedjük meg magunknak az identitás-terrorizmus kategóriájának bevezetését.

Az identitás-terroristák újabban különféle tudományosnak látszó elméletek látszó posztlibetális biopolitikai uralmi ideológiákat gyártanak. Azt hirdetik, hogy az identitás tulajdonképpen akadálya az emberi fejl?désnek; hogy a tudomány és a technológia átértékeli az emberi min?séget, és megteremti az úgynevezett „technológiai transzhumanizmus” korát – jelentsen az bármit –, amelyben az emberi méltóság helyébe a „transzhumánus méltóság” lép – jelentsen az bármit –, amelyben az emberi tudat „digitalizálhatóvá” válik – jelentsen az bármit –, és amelyben a fölösleges horgonyokként m?köd? emberi identitások helyett úgynevezett „fluid identitásra” van szükség, amely szabadon áramolhat egyik énképb?l a másikba.

Az identitás-terrorizmus másik eszmei pillére az a gondolat, hogy az ember nem az, aminek születik, hanem az, amivé válni akar. A szabadság, a teljesítmény és az önmegvalósítás erényeiben ?szintén hív? európai ember számára ez a gondolat vonzó és tetszet?s, és els? olvasatban sokak számára nem érzékelhet? a gondolat mélyén megbúvó méreg: az ember biológiai és társadalmi meghatározottságának összemosása.

A gondolat azt a hamis látszatot sugallja, hogy az emberi akarat nemcsak történelmi korának társadalmi korlátait, hanem az ember örökérvény? biológiai korlátait is áttörheti, és ezáltal az ember minden értelemben azzá válhat, amivé csak akar.

Azt pedig, hogy – úgymond – szabad akaratából mivé akar válni, mi az akarata, azt majd megmondják és kialakítják neki a globalizált tudatipar – az oktatás, kultúra és média – révén azok, akik saját javukra és érdekükben ekképpen túszul ejthetik az identitás nélküli ember tudatát; azok akik – miközben azt hirdetik, hogy minden identitás magában hordozza a kirekesztés és az elnyomás veszélyét – a szabadság zászlaja alatt valójában felszámolják az emberi szabadságot.

Ebben a hadjáratban az identitás-terroristák férfigy?löletre akarják rábírní a n?ket, és n?gy?löletre a férfiakat; a családot nem a szeretet, hanem – ab ovo – az er?szak fészkeként mutatják be; az egyházakat a világnézeti semlegesség hamis követelményével próbálják a társadalomtól elszigetelni és elsorvasztani; a demokratikus legitimitációval rendelke? nemzeti államokat pedig – amellet, hogy a családokhoz hasonlóan nem a védelem, hanem az elnyomás intézményeként állítják be, folyamatosan er?sítve a velük szembeni állampolgári bizalmatlanságot – senki által nem választott és ellen?rzött, nemzetek feletti szervezetekkel és az általuk propagált egyesülési tervekkel igyekeznek cselekv?képtelenné tenni és felszámolni.

Teszik mindezt az európai nemzetekben a múlthoz köt?d? b?ntudat keletkeztetésével és mélyítésével, valamint a jelenel és jöv?vel szembeni félelmek felkorbácsolásával, mert tudják, hogy az identitások lerombolását – vagy, ahogy azt a teoretikusaik megfogalmazzák: az identitások „dekonstruálását” – a tömegpszichózissal lehet gyorsítani.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Jean Monnet, az Európai Unió egyik alapító atyja szerint némi összevisszaság nélkül sosincs haladás.

Bízunk benne, hogy Monnetnek igaza volt, hiszen napjainkban az összevisszaság megvan, már csak európai haladásra volna szükség – meg persze arra, hogy tudjuk merre is akarunk haladni?

Makkai Sándor szerint a kisebbségi létben a szegénység, a megalázottság és a kifosztottság elviselhet?, ami elviselhetetlen az a reménytelenség, a változás reménye nélküli élet.

Mi lehet tehát az európai haladás iránya, mi lehet a megoldás a közös európai gondjainkra, és mi hozhat változást magyar, csángómagyar ügyeinkben?

Az európai jöv?, a magyar és a csángómagyar jöv? kulcsa egyaránt a demográfiában és az identitásban rejlik, vagyis abban, hogy a keresztyén erkölceink szerint tiszteletben tartjuk-e a születés és a család szentségét, abban hogy képesek vagyunk-e meg?rizni közösségeink azonosságtudatát, és ezáltal fenntartani európai és nemzeti értéktudatunkat, valamint érdekérvényesít? képességünket.

Az azonosságtudat Európa és minden európai nemzeti közösség számára egyben versenyképességi tényez? is, mert nincs európai teljesítmény az európai nemzetek teljesítménye nélkül, mint ahogyan nincs, és nem is lehet európai identitás az alkotórészeket képez? európai nemzetek önazonossága nélkül.

A nemzeti gondolat felszámolása Európa felszámolását jelenti.

Az európai nemzeti azonosságtudatok harmonizálása, a szuverénnek és egyenjogúnak elismert és akként is kezelt valamennyi európai nemzetállam hatékony együttm?ködése nélkül semmilyen európai integrációs forma, semmilyen európai föderáció vagy semmilyen Európai Egyesült Államok nem lesz m?köd?képes és életképes.

Európa ma mély és összetett válságban van, mely egyre nyilvánvalóbb. Ez teremt ugyanakkor esélyt is a változásra.

Mindenekel?tt pedig arra, hogy véget vessünk az európai civilizációt veszélyeztet? támadásokat övez?, szégyenl?s vagy fél?, de cinkosság számba men? hallgatásnak, és megfogalmazzuk Európa új, de az évezredes alapokon álló vízióját és rendjét.

Mindebben – a mi meggy?z?désünk szerint – Magyarország szoros érdekközösségben és egymásra utaltságban áll szomszédaival, így Romániával is, és bízunk benne, hogy mindezt valamennyi szomszéd ország politikai elitje felismeri a Kárpát-medencében. Ezt a felismerést tükrözi már a Visegrádi Négyek, azaz Lengyelország, Csehország, Szlovákia és Magyarország együttm?ködése. Ebben az új helyzetben tehát új esély nyílhat arra, hogy ne kövessük el kölcsönösen a korábbi történelmi hibákat, és új korszakot nyissunk a kárpát-medencei szül?földjén megmaradni és gyarapodni akaró valamennyi nemzet, így a magyar nemzet és benne a csángómagyarok nemzeti közösségének számára is.

Ez a magyar állam nemzetpolitikájának stratégiai iránya és célja.

A magyar választópolgároktól 2010-ben és 2014-ben ennek megvalósítására kaptunk megbízást és felhatalmazást, és a rendelkezésünkre álló eszközeink és lehet?ségeink révén, ennek megvalósításán dolgozunk.

Ha a jelenlegi európai szellemi ostromállapot idején képesek leszünk erre a lelki, szellemi és politikai

teljesítményre, akkor a ránk leselkedő veszélyből esélyt tudunk kovácsolni, és a valamennyiünk előtt tornyosuló anyagi természet? – a gazdasági, pénzügyi, társadalmi, környezeti illetve az európai intézményi problémákból származó – feladatokat is eredményesen megoldhatjuk.

A jó hír – tisztelt hölgyeim és uraim – , hogy ennek a megoldásnak a feltételei még adottak Európában: adottak a józan ész talaján álló, és a támadások ellenére az értékeik, hagyományaik alapján még mindig erkölcsi többséget képező európai emberek, adottak az általuk alkotott szerves közösségek, a családok, a keresztyén egyházak és az együttműködésre képes demokratikus nemzeti államok, amelyeknek egyébként nem az a hivatásuk, hogy elnyomják a területükön élő más nemzetekhez tartozó közösségeket, hanem az, hogy minden nemzeti közösségnek méltóságot, méltányosságot és biztonságot nyújtsanak.

Nagy idők előtt állunk – tisztelt Hölgyeim és uraim – és nagy feladatok várnak ránk, amelyeket csak Önökkel közösen, a Kárpát-medencében és a világban élő minden magyar közösség erőfeszítését egyesítve tudunk elvégezni, az európai sorstárs nemzetekkel való együttműködésben.

„Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”

Köszönöm a Romániai Evangélikus Lutheránus Egyháznak a meghívást, és köszönöm a brassói és barcasági magyarságnak ezt az ünnepi találkozást.

Isten áldja Önöket!”

Bayer Zsolt

Forrás: [Bádóg - Bayer Zsolt blogja](#)

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

